

Arrest

nr. 67 047 van 21 september 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C) nationaliteit te zijn, op 15 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juni 2011 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten van diezelfde datum

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die *loco* advocaat C. DELGOUFFRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is van Congolese nationaliteit.

Op 5 maart 2010 legt verzoeker een aankomstverklaring af bij de stad Sint-Niklaas in het bezit zijnde van een geldig Congolees paspoort en een Spaanse verblijfstitel geldig van 27 mei 2009 tot 26 mei 2014.

Op 16 december 2010 meldt verzoeker zich aan bij het bestuur van de stad Sint-Niklaas om een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in te dienen in toepassing van artikel 61/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Verzoeker wordt op 16 december 2010 in het bezit gesteld van een document dat aantoonde dat zijn aanvraag werd ingediend (bijlage 41).

Op 15 februari 2011 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven aan de burgemeester van de stad Sint-Niklaas waarbij deze laatste wordt verzocht verzoeker uit te nodigen om binnen de vier maanden na afgifte van de bijlage 41, zijnde ten laatste op 15 april 2011, de volgende documenten voor te leggen: "een uittreksel uit het strafregister + een vertaling ervan, een recent medisch attest en een toelating om in België te werken (arbeidskaart)".

Op 13 april 2011 legt verzoeker een uittreksel van het strafregister en een doktersattest voor.

Op 14 april 2011 maakt verzoeker het ontvangstbewijs van de aanvraag van een arbeidskaart B, zijn aanvraag van arbeidskaart en een arbeidsovereenkomst over.

Op 27 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit is tevens de met huidige vordering eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

" (...) De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 16/12/2010 bij de burgemeester van 9100 SINT-NIKLAAS door Y.Y.,A.(...) geboren te M.(...) op (...), onderdaan van Congo (Dem. Rep.), verblijvende te M.(...), 9100 SINT-NIKLAAS,

in toepassing van art 9 al.2 en art.61/7 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15.09.2006 en art. 25/2 & 1 van het KB van 08/10/1981 gewijzigd door het KB van 27/04/2007, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING

Betrokkene wenst een aanvraag in te dienen tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden als werknemer en beroept zich op de bepalingen in artikel 61/7 van de wet van 15/12/1980 zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Overwegende dat meneer op 16/12/2010 na een positieve woonstcontrole in het bezit werd gesteld van een bijlage 41 geldig voor 4 maanden.

Overwegende dat een vreemdeling die houder is van een geldige EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 en een aanvraag indient voor het bekomen van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk onder meer dient te voldoen aan de in artikel 61/7 §1 van de wet van 15/12/1980 vermelde voorwaarden en de vereisten documenten binnen de vastgelegde termijn dient over te maken;

Overwegende dat betrokkene heeft nagelaten deze documenten over te maken voor het vervallen van geldigheidsduur van de bijlage 41. Pas op 20/06/2011 (ruim na het verstrijken van de termijn van 4 maanden van de bijlage 41 afgeleverd op 16/12/2010) wordt een arbeidsvergunning RBC BHG-B-748589 voorgelegd voor rekening van de werkgever (...), (...) 1190 FOREST geldig van 23/05/2011 tot 08/05/2012.

Deze arbeidskaart B werd pas op 16/06/2011 afgeleverd te Vorst. Betrokkene slaagde er dus niet in alle vereiste documenten bedoeld in art.61/71 voor te leggen. De aanvraag wordt geweigerd.

Betrokkene ontvangt overeenkomstig art.110 quinquies §3 van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dient de vreemdeling:

gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem op heden betekend

(...)"

Tevens wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de tweede met huidig beroep bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2: verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden

(…)”

2. Ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) stelt vast dat verzoeker geen middelen aanvoert tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het beroep in zoverre het gericht is tegen dit bevel, onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van *“artikel 9.2, 41, 61/7 van de wet van 15/12/1980, een schending van de artikel 25/2 §1 van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981, schending van het beginsel van zelf – wacht toegediend met betrekking tot het beheer, misbruik van recht”*.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Overwegende dat de aanvrager ontmoet op 27/06/2011, de datum van het besluit aan alle eisen van de wet van 15/12/1980 (artikel 41) om een verblijfsvergunning te verkrijgen voor meer dan drie in zijn hoedanigheid als gratis naar het buitenland te verplaatsen en in de Schengen-ruimte te werken.

Dat de ontkenning van het verblijf is uitsluitend gebaseerd op het feit dat de kopie van de B arbeidskaart afgegeven aan de aanvrager is ingediend op 16/06/2011 in plaats van 15/04/2011.

Echter, dat de aanvrager in kennis heeft gesteld van de gemeente administratieve vertraging bij de verwerking van de vergunningaanvraag en ingediend op 14/04/2011 de ontvangst van het verzoek om een arbeidskaart B.

Echter, nog niet, de wet kan de minister de verlenging van de tijd voor de besluitvorming in drie maanden bij de behandeling van de zaak vereist.

Het onevenredig is in strijd met artikelen 9.2, 41 en 61/7 van de wet van 15/12/1980 en artikel 25§2 1 van KB dd 08/10/1981 en het beginsel van legitieme verwachtingen van burgers met betrekking tot de administratie, van gewoon weigeren een map waarin alle voorwaarden is voldaan voor de afgifte van het verblijf en worden onder de aandacht gebracht van de administratie op het moment van besluitvorming: dat inderdaad, de 27/06/2011, de administratie een kopie van een werkvergunning B had.

Dat dit proces oneerlijk is. Geen rechtvaardiging voor een administratiekosten. Dat autoriteit een misbruik van recht verbindt.

Verwijten hem nu dat ze kopieën van zijn werk vergunning ingediend op 16/06/2011 in plaats van 15/04/2011 als de aanvrager in kennis had gesteld van de administratie van de huidige procedures en de behoefte aan extra tijd is misleidend en in strijd met het beginsel van gewettigd vertrouwen van burgers met betrekking tot de administratie, en vooral sinds de wet zelf biedt de mogelijkheid om de termijn te verlengen voor vier maanden.”

Verzoeker blijkt een schending van artikel 61/7 van de vreemdelingenwet aan te voeren in combinatie met een schending van artikel 25/2, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit)

Artikel 61/7, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer een vreemdeling die houder is van een geldige EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn

2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, een aanvraag voor een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden indient, moet deze worden ingewilligd, voorzover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzet, de vreemdeling niet is getroffen door een van de ziekten die de volksgezondheid bedreigen vermeld in de bijlage bij deze wet, en hij een van de volgende voorwaarden vervult:

- 1° een activiteit als werknemer of als zelfstandige uitoefenen in België;
- 2° een studie of een beroepsopleiding volgen in België;
- 3° met andere doeleinden naar België komen.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 1°, is geleverd indien hij bewijst dat hij gemachtigd is om in België te werken of dat hij vrijgesteld is van deze machtiging en dat hij, al naar het geval, een arbeidsovereenkomst, een voorstel voor een arbeidscontract of de documenten die zijn vereist om een activiteit als zelfstandige uit te oefenen bezit, en op grond van deze activiteit stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten ontvangt of kan ontvangen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de overheden.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 2°, is geleverd indien hij voldoet aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 58 tot 60.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 3°, is geleverd indien hij bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden, en indien hij bewijst dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt.

De regels bedoeld in het eerste lid, zijn niet van toepassing als de langdurig ingezetene in het Rijk wenst te verblijven als gedetacheerd werknemer van een dienstverstrekker gevestigd in een andere lidstaat van de Europese Unie in het kader van een grensoverschrijdende dienstverlening of als verlener van grensoverschrijdende diensten.”

Artikel 25/2, § 1 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden, die aantoon :

1° ofwel in het bezit te zijn van

a) een arbeidskaart B, een beroepskaart, of een attest afgegeven door de bevoegde overheidsdienst van vrijstelling van deze verplichting, of elk ander bewijs dat door de bevoegde ministers voldoende wordt geacht om deze vrijstelling te bevestigen en

b) een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door één der in bijlage bij de huidige wet opgesomde ziekten, en

c) een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 18 jaar,

2° ofwel de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid, kan op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft.

Deze aanvraag dient vergezeld te zijn van de bewijzen dat de vreemdeling de voorwaarden bedoeld in deze paragraaf vervult.”

Verzoeker heeft zich op 16 december 2010 gemeld bij het bestuur van de stad Sint-Niklaas om een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in te dienen in toepassing van artikel 61/7 van de vreemdelingenwet.

Op 15 februari 2011 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven aan de burgemeester van de stad Sint-Niklaas waarbij deze laatste wordt verzocht verzoeker uit te nodigen om binnen de vier maanden na afgifte van de bijlage 41, zijnde ten laatste op 15 april 2011, de volgende documenten voor te leggen: “een uittreksel uit het strafregister + een vertaling ervan, een recent medisch attest en een toelating om in België te werken (arbeidskaart)”.

Verzoeker maakt op 13 april 2011 een uittreksel van het strafregister en een doktersattest over en op 14 april 2011 legt verzoeker het ontvangstbewijs van de aanvraag van de arbeidskaart B, zijn aanvraag van arbeidskaart en een arbeidsovereenkomst neer. Verzoeker heeft echter slechts na het verstrijken van de termijn die hem werd verleend een arbeidskaart B overgemaakt. Op 27 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf om reden dat verzoeker niet voldoet aan alle voorwaarden van artikel 61/7 van de vreemdelingenwet. Verweerder oordeelt dat de arbeidsvergunning laattijdig werd overgemaakt en niet meer in overweging moet worden gebracht.

Verzoeker meent echter dat de beslissingstermijn niet werd verlengd en dat dit toch diende te gebeuren aangezien hij bij het bestuur heeft aangegeven dat er sprake was van een administratieve vertraging bij de verwerking van zijn vergunningsaanvraag. Hij meent dat zijn laattijdig overgemaakte arbeidskaart B aldus in overweging diende te worden genomen en dat hij zodoende voldeed aan alle voorwaarden van artikel 61/7 van de vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te worden toegekend. De Raad merkt dienaangaande op dat verweerder met betrekking tot het al dan niet verlengen van de termijn overeenkomstig artikel 61/7, § 3, tweede lid beschikt over een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid. De Raad kan enkel een wettigheidstoezicht uitoefenen op de uitoefening van deze discretionaire beoordelingsbevoegdheid en kan zich aldus niet in de plaats stellen van de administratieve overheid. Bovendien blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker bij het gemeentebestuur heeft aangegeven dat er sprake was van een administratieve vertraging bij de verwerking van zijn vergunningsaanvraag, zodat het niet kennelijk onredelijk lijkt van de verweerder om de termijn *in casu* niet te verlengen.

In zoverre verzoeker blijkt aan te geven dat de beslissingstermijn eventueel impliciet werd verlengd doordat verweerder extra tijd heeft genomen voor het nemen van de bestreden beslissing merkt de Raad op dat noch uit de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegde, noch uit het administratief dossier blijkt dat een met reden omklede beslissing aangaande de verlenging van de beslissingstermijn aan verzoeker werd ter kennis gebracht. Aangezien deze kennisgeving van een met reden omklede beslissing in artikel 61/7, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet als voorwaarde wordt gesteld voor een mogelijke verlenging van de beslissingstermijn, kan niet worden uitgegaan van een impliciete verlenging van de beslissingstermijn.

In zoverre verzoeker meent dat de laattijdig overgemaakte stukken alsnog in rekening moesten worden gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing en verweerder, door dit niet te doen, het vertrouwensbeginsel schendt, merkt de Raad op dat het vertrouwensbeginsel een beginsel van behoorlijk bestuur is dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker in zijn concrete geval voor het nemen van de bestreden beslissing toezeggingen of beloften verkregen heeft van de verwerende partij. Evenmin toont verzoeker dit aan. Ook toont verzoeker geen vaste gedragslijn aan van de verwerende partij, waarvan deze *in casu* afgeweken zou zijn. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 61/7 van de vreemdelingenwet, artikel 25/2, § 1 van het vreemdelingenbesluit, het vertrouwensbeginsel en misbruik van recht worden niet aannemelijk gemaakt. Docht, in zoverre verzoeker meent nu aan de voorwaarden van artikel 61/7 van de vreemdelingenwet te voldoen, staat niets hem er aan in de weg een nieuwe aanvraag in toepassing van artikel 61/7 van voornoemde wet in te dienen.

Verder wijst de Raad erop dat verzoeker nalaat uiteen te zetten waaruit de schending bestaat van het door hem aangevoerde artikel 9 en artikel 41 van de vreemdelingenwet, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het eerste middel van verzoeker is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“ B) schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Overwegende dat in artikel 8 van het EVRM garandeert het respect voor zijn privéleven.

Dat de weigering om te blijven beïnvloedt onevenredig het recht op privéleven van de aanvrager in dat het hem berooft van een betaalde baan in een tekort aan ruimte in België.

Dat de aanvrager heeft begaan geen misdaad, dat zijn aanwezigheid geen gevaar voor het Belgische publiek, zodat de grenzen die de wet voorziet in het recht op eerbiediging van privé-en gezinsleven niet wordt voldaan vertegenwoordigen.

Dat de minister de weigering om de werkvergunning 27/05/2011 en werk te overwegen vergunning uitgegeven en geleverd aan de stad op 16/06/2011 terwijl er geen beslissing is genomen en de wet maakt het mogelijk om verlenging van de periode van drie maanden na het aanvankelijke besluit is onevenredig en in strijd met artikel 8 van het EVRM.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker beperkt zich in zijn middel tot een uiteenzetting aangaande het onevenredig karakter van de bestreden beslissing maar laat na het bestaan van zijn privéleven in België aan te tonen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU